

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 5. Confessarius potest-ne in Tribunali Confessionis se conformare
sententiæ sui pœnitentis, contra propriam, quando pœnitens assertit
opinionem suam esse probabilem, se suum ea de opinione ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

De Sacram. Pœnit. Cap. X. 165

Scientiam autem reputamus eminentem, inquit Innocentius Papa quartus, qua subtiles quæstiones discutere & definire novit, & in promptu responsiones habet; ille habet mediocrem, qui scit aliquo modo examinare negotia, quamvis ad omnia nesciat respondere; & qui in libris veritatem eorum, qua scire tenetur, scit quarere, etsi in promptu omnia non habeat.

Hinc inferre licet cum sancto Antonino, quod Scientia Confessoris, etsi non sit major, tamen tanta debet esse, ut sciat discernere inter peccatum & peccatum, & inter veniale & mortale. Et si in aliquo esset dubitatio, sciat dubitare, ut possit recurrere ad peritiores.

Sanctus autem Bonaventura hæc dicit: Necessaria est Sacerdoti tanta scientia, quod sciat discernere in peccatis communibus, & quod sit veniale & quod mortale: & quod sciat semper ad qua peccata potestas sua potest se extendere; & hoc quia alia Pœnitentia danda est pro veniali, alia pro mortali; & si ad aliquod genus peccati potest extendere manum, illud necessarium est ei agnoscere: alioquin in periculum anima sua & confitentium audit Confessiones. Alia est discretio quâ sciat per habitum acquisitum discernere inter perplexitates peccatorum: & hæc est de benè esse; in talibus autem debet securiorem viam semper eligere & sapientes consulere.

Quæst. 5. Confessarius potest-ne in Tribunali Confessionis se conformare sententiæ suæ pœnitentis, contra propriam, quando pœnitens asserit opinionem suam esse probabilem, se suum ea de opinione consilium habere, & plures affert authores ad illius confirmationem?

In cap. Cùm in cunctis. De Elect. & electi potest.

S. Anton. 31 p. tit. 17. cap. 4. §. 14

S. Bonav. in 4. sent. dist. 17. num. 981. in expof. Textus, dub.

Resp. Ut clarè huic quæstioni satisfiat, & evidenter appareat falsitas hujus Principii, quo Confessario licet pœnitentis opinionem, suâ contrariam sequi, sufficit vel leviter attendere, quid sit Confessarius, & quid pœnitens, Confessarius gerit vices Jesu-Christi Domini nostri, quoniam ut ait ipse Christus Dominus: *Magister vester unus est Christus, & talem se præbere debet, ut de illo verè dici possit, quod adversarii de ipso Christo Domino dicere coacti fuerunt: Magister, scimus quia verax es, & viam Dei in veritate doces; & non est tibi cura de aliquo: non enim respicis personam hominum.*

Matth. cap.
23.

Matth. cap.
22.

2. ad Cor.
cap. 5.

ad Galat.
cap. 5.

Matth. cap.
7.

Pœnitens verò est Christianus, & de Christianis sic loquitur Apostolus: *Qui vivunt jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est.* Et in alio loco: *Qui Christi sunt carnem suam crucifixerunt cum vitiis & concupiscentiis: Qui per angustam portam, & arctam viam, quæ ducit ad vitam incedere cupit, ut Deus ipse declaravit: Quàm angusta porta, & arcta via est qua ducit ad vitam!*

Hic pœnitens consilium perit à suo Confessario, utrum aliquid sibi licitum sit an prohibitum? qui oculos habent facillè percipiunt, & vident consultationes omnes, quæ pro temporalibus rebus fiunt, in quibus homines adeo solertes & providi sunt ne decipiantur, nihil prorsus esse, si cum his rebus comparentur, in quibus agitur de æternâ consulentis salute, qui ex pravo consilio præceptus agitur ad inferos: at non modò agitur de salute pœnitentis, verùm etiam Confessoris, qui malo suo consilio pœnitentem in foveam projicere non potest, quin in eandem cum illo ipsemet cadat; quoniam Christus Dominus, qui mentiri non potest, dixit: *Cæcus autem si cæco ducatur*

Matth. c. 15.

tum præstet, ambo in foveam cadunt.

Quis igitur non horreat agendi modum Sacerdotis, qui inspirat pœnitenti, id quod credit potius falsum quàm verum, potius prohibitum quàm licitum, quod potius eum ad inferos quàm ad cœlos conducere credit, ne ipsi displiceat; & non dubitat ipsum præcipitem agere ad æternam damnationem, quia noluit ipsum obligare ut aliquam sibi vim inferret, in hac temporali vita?

Itaque verè rectèque exclamat contra hanc doctrinam Divus Bonaventura, *O inauditum philosophandi genus: Judex sententiam ferre debet ad arbitrium rei, & reus judicis judicio obtemperare non tenetur.*

Præterea, ut jam diximus, Confessarius semper tenetur sequi opinionem tutiorem, quoties opposita non est notoriè probabilior, quod quidam ad ejus prudentiam pertinet, de qua sequenti capite dicemus.

C A P U T X I.

De Qualitatibus necessariis Confessoribus.

Quæst. I. **Q**UÆNAM sunt dotes, seu qualitates Confessoris?

Resp. Egregiè illas explicat sanctus Carolus, dum ait. *In probandis Confessoribus hanc rationem habeant Episcopi, ut pii, bonè morati, docti, prudentes, de animarum salute solliciti, & fideles custodes sint eorum qua in Confessione dicuntur.*

S. Carol. in Conc. Provinc. I. tit. Quæ pertinet ad Sacram. Pœnit. ministrat.

Quæst. 2. In quo consistit pietas, quæ requiritur in Confessore?

Resp. Pietas quæ requiritur in Confessore;